

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Y. B.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2018, č. j. KRPA-240450-18/ČJ-2018-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 13 A 75/2018 – 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím specifikovaným v záhlaví zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), za účelem jeho předání do Italské republiky podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*dublinké nařízení*“). Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu, který plyne ze správního spisu. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 17. 10. 2014 za účelem předání do Italské republiky. Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2014 pak uložila žalovaná žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 18 měsíců. Dne 20. 2. 2015 byl žalobce předán do Italské republiky. Dne 17. 9. 2015 byl žalobce znovu zajištěn na území České republiky a dne 26. 11. 2015 byl opětovně předán do Italské republiky. Žalobce byl také rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 10. 10. 2017 uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázán podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl odsouzen k samostatnému trestu vyhoštění na 2 roky; odvolání proti tomuto rozsudku bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci vydaným dne 13. 4. 2018. Následně byl žalobce vyzván k vycestování z České republiky, a to nejpozději do 26. 6. 2018. Žalobci byl také rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 22. 9. 2015 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2015 uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 12 měsíců. Dne 27. 6. 2018 provedla hlídka policie v bydlíšti žalovaného pobytovou kontrolu a lustracemi v dostupných evidencích zjistila, že žalobce byl soudem vyzván k vycestování, pročez jej zajistila. Při pohovoru před žalovanou uvedl žalobce zejména následující skutečnosti relevantní pro nyní posuzovanou věc. Žalobce je od 20. 11. 2017 ženatý s Češkou, sdílejí společnou domácnost, nemají společné děti, ale manželka má z předchozího vztahu dospělé děti, které s nimi nežijí. V České republice je nepřetržitě od léta 2016, kdy se vrátil zpět za manželkou z Italské republiky kvůli vyhoštění. Poprvé do České republiky přicestoval na konci roku 2013 za manželkou, kterou poznal v Německu. O azyl žádal v Itálii v roce 2012 a v Německu v roce 2013; azyl mu nikdy nebyl udělen. Překážkou ve vycestování žalobce z České republiky je jeho manželka, která je nemocná a o kterou se musí starat.

[4] Po posouzení věci dospěl městský soud k závěru, že „*v případě žalobce bylo naplněno vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.*“ K tomu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 Azs 81/2017 – 26, podle nějž slouží dublinské nařízení k eliminaci snahy cizinců, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu, tj. situaci, kdy podají žádost o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě EU, a navzdory tomu nelegálně překračují vnitřní hranice, aby mohli o udělení mezinárodní ochrany požádat v dalším státě, o němž se domnívají, že jim poskytne lepší postavení. Podle soudu takto žalobce jednal a jeho zajištění tak bylo na místě.

[5] Městský soud pak nepřisvědčil námitce žalobce, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádala s otázkou zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť jeho manželka, státní občanka České republiky, je nemocná a je na něho zcela odkázána. Soud připustil, že posouzení této otázky žalovanou bylo vcelku stručné, avšak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaná totiž svůj závěr založila na intenzivním porušování právních předpisů České republiky ze strany

pokračování

žalobce, a také na skutečnosti, že vztah žalobce a jeho manželky započal již v době žalobcova nelegálního pobytu; takové odůvodnění soud považoval za srozumitelné a dostačující. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozsudek ze dne 24. 5. 2018 č. j. 3 Azs 108/2017 - 36, body [10] a [11] a judikaturu tam citovanou), podle které platí, že při rozhodování o zajištění cizince postačuje pouze předběžný úsudek o tom, zdali realizaci účelu zajištění nebrání právně relevantní překážka; podrobné zkoumání zjištěných překážek je pak předmětem navazujícího řízení. Městský soud souhlasil s žalovanou, že opakované a dlouhodobé protiprávní jednání žalobce na území České republiky převáží nad jeho tvrzeným soužitím s manželkou, státní občankou České republiky, a uzavřel, že napadené rozhodnutí nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“).

[7] Stěžovatel již v žalobě namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila přípustnost jeho zajištění s ohledem na zásah do rodinného a soukromého života, zvlášť s ohledem na zdravotní stav jeho manželky, která je na něm existenčně závislá. S vypořádáním této námítky městským soudem stěžovatel nesouhlasil. Stručné posouzení zásahu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života podle stěžovatele nelze „omluvit“ předběžným charakterem vypořádání této otázky v řízení o zajištění. Zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je přípustné pouze tehdy, neexistují-li překážky předání. Bylo proto povinností žalované zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života stěžovatele, jímž by bylo právě jeho předání do jiného členského státu schengenského systému. Jelikož stěžovatel výslovně uvedl, že zásadní překážkou jeho vycestování je zdravotní stav jeho manželky, o kterou se vzhledem k její pracovní neschopnosti a indispozici musí starat, nelze takovou informaci přejít naprostým mlčením. Žalovaná měla povinnost předmětný argument vyhodnotit a alespoň stručně se vypořádat s tím, zda zvláštní okolnosti týkající se zdravotního stavu manželky stěžovatele a toho, že o ní stěžovatel podle vlastního tvrzení musí pečovat, mohou představovat takovou překážku realizace zajištění. Jelikož tak žalovaná neučinila, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Je pak notorietou, že takovou vadu nelze v žádném případě zhojit vlastním posouzením věci soudem, a to již s odkazem na kasační princip správního soudnictví. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i žalobou napadené správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, podle kterého rozhodnutí žalované nebylo nepřezkoumatelné z důvodu tvrzené nedostatečnosti odůvodnění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[12] Především je třeba podotknout, že posouzení důvodů znemožňujících vycestování (jedním z nichž může být i nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, viz § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) v rámci řízení o zajištění cizince je jen předběžné a subsidiární. Jakkoliv lze se stěžovatelem v obecné rovině souhlasit, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (blíže viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění. Rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k posouzení přiměřenosti případného zásahu do rodinného a soukromého života, k němuž by mohlo dojít vyhoštěním cizince, se pak odvíjí od tvrzení cizince a od skutečností zřejmých ze spisu.

[13] Stěžovatel namítl v žalobě a v kasační stížnosti, že překážkou vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života je zdravotní stav jeho manželky, občanky České republiky, která je na něm existenčně závislá. Se stěžovatelem lze jistě souhlasit v tom směru, že bylo povinností žalované předmětný argument vyhodnotit a alespoň stručně se s ním vypořádat. To však žalovaná v dostatečné míře učinila, a to konkrétně v odstavci 5 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedla, že *„sice bere v úvahu rodinnou situaci účastníka řízení na území České republiky“, avšak „vztah účastníka řízení a jeho manželky započal již v době cizincova nelegálního pobytu, po celou dobu jejich vztahu a následného manželství cizinec opakovaně porušoval zákony a nerespektoval rozhodnutí příslušných orgánů. Oba partneři museli vědět, že cizinec dříve nebo později bude muset vycestovat z území České republiky.“* Dospěla pak k závěru, že *„protiprávní jednání cizince převažuje nad jeho rodinnými vazbami“*. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem v tom, že se žalovaná přiměřeností zásahu do jeho soukromého a rodinného života vůbec nezabývala a její úvahy nahradil městský soud vlastním posouzením.

[14] S uvedenými závěry žalované a městského soudu se pak Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel opakovaně a dlouhodobě porušoval právní řád České republiky. Jeho manželství bylo uzavřeno až během doby, kdy pobýval na území ČR neoprávněně; nadto z usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 13. 4. 2018 vyplývá, že manželství stěžovatele bylo uzavřeno účelově. Pokud jde o zdravotní stav stěžovatelovy manželky, kasační soud souhlasí s názorem městského soudu, že vzhledem k předběžnému charakteru posouzení překážek předání cizince nemá jeho hodnocení v rámci rozhodování o zajištění své místo. Závěr městského soudu, že napadené rozhodnutí nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života stěžovatele tak ob stojí.

pokračování

[15] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[17] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 13 A 75/2018 - 28, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Hotové výdaje a odměnu za zastupování tudíž hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3.400 Kč. Tuto částku soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce jako plátce povinen odvést. Částka v celkové výši 4.114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. února 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu